

Dolap Beygiri 3

– AliKemal · 04 Ekim 2015

Gece olmuştu. Sami Emekli İstanbul'a, doğum yapacak kızlarının yanına giden kadim dostu Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu'nun arabası ardından bir maşrapa su döktükten sonra evine döndü. Evin avlusundaki indirmedi ezik bir bekâr hayatı sürdüren kayınçosunun evinde aydınlatma ışığı halen yanmakta olduğundan, onun henüz uyumadığını anlayarak kapısını çaldı. Buradaki kapı çalmak deyimi, çalma elin kapısını, çalarlar kapını atasözünde söylenildiği gibi birisine kötülük yaparsan karşılığında kötülük görürsün anlamına veya 'bu emekli maaşlarıyla geçinemiyoruz, pek çok saygı değer cumhur reisim, lütfen bir emir veriniz de maaşlarımıza zam yapsınlar,' diyerek birine başvurmak anlamına veyahut bir isteğimizin yapılmayacağı, yersiz sayılacağı bir yere başvurmak, yani yanlış kapı çalmak anlamına veyahut da kapıyı kimseye haber vermeden söküp götürmek anlamına gelmiyordu. Buradaki kapı çalmak, içerdeki şahsa "kim o?" diyerek evine gelenin kim olduğunu sorması için, işaret parmağını kıvırdıktan sonra eklem yerindeki kemikle kapıya vurmak anlamına geliyordu. Koskoca Açık Öğretim Fakültesinden mezun iktisatçı İlyas Sayli, 'kapı çalmak' deyiminin burada, işaret parmağını kıvırdıktan sonra eklem yerindeki kemikle kapıya vurmak anlamında kullanıldığını elbette ki biliyordu. Bilmediği, gecenin bu saatinde kapısını çalan görgüsüzün kim olduğuydu. Bunu da öğrenebilmek için, içerden, "Kim o?" diye seslendi.

Görgüsüz adam, pardon; Sami Emekli, "benim kayınço, benim; aç hele şu kapıyı!" diye seslendi. İlyas, kapıyı açar açmaz içeriye mutluluk nidalarıyla dalarak, "müjdem i isterim kayınço!" diye bağırdı. Onu, "sus! Bağırma deli dana gibi! Komşular rahatsız olacak," diyerek azarlayacak Elezer yenge burada değildi, onun için azarlanmaktan bu defalık yırttı.

İlyas Sayli kapıyı örterek onun peşinden odaya girdi. "Ayşe benimle evlenmeye razı mı oldu yoksa?" diye sordu.

"Yok! Henüz kabul etmedi, kayınço! Onu, benim beş bin kayme başlık parasını verdikten sonra kabul edecek..."

"Beş bin lirayı cebinde bil enişte!" diyerek masa üstündeki banka formlarını eline alıp ona gösterdi."Bak, kredi için formları doldurdum. Yarın götürüp teslim edeceğim."

Formları onun elinden alıp inceleyen Sami Emekli, "on bin kayme çekiyorsun he? Aferin! Aferin!" dedi.

"On bin lira yeter mi bilmem... Bir ev bulup içini döşemek tuzluya mal olacak..."

Sami Emekli, birden, "hah işte!" diye haykırdı. "Ben de sana onun müjdesini vermeye geldiydim kayınço! Önümüzdeki bir sene için sana eşyalı, dayalı döşeli bir ev buldum. Bir sene boyunca kendi eşyalarını yavaş yavaş düzersin artık!"

İlyas Sayli, bu büyük müjdenin sevinciyle, sevinç gözyaşları dökmeye başladı. "Allah'ıma kitabıma sen peygamber gibi adamsın be enişte! Bunca iyiliği yapıyorsun ya bana, Allah tuttuğun her şeyi altın etsin!" Sami Emekli, edilen duaya yine itiraz etti. "Tövbe tövbe, de kayınço! Bu hayır duanın kerametinden çok melaneti olur bana! Anlaşmıştık ya seninle? Hani, vücudunun dışında tuttuğun her şey altın olsun, diyecektin?"

"He enište; kusura bakma, unutmuşum! Allah, vücudunun dışında tuttuğun her şeyi altın etsin, inşallah!
"Âmin! Âmin!"

Nerede ev enište?"

"Burada, hemen iki sokak gerimizde... Sahibi, İstanbul'da kızının doğumuna gitti, bir sene orada kalacak. Bana rica etti, yedi yüz elli bine bir kiracı koy içine, diye; girmek isteyen çok var ya, ben senin için düşündüm."

"İyi de enište, ayda yedi yüz elli lira kira çok gelir bana..."

"Eşyalı olduğu için biraz yüksek tabii..."

"Dört yüz filan olsaydı hemen tutardım ya, yedi yüz olunca iş değişir. İki bin lira maaşla hem kredi taksiti öde, hem kirayı öde, hem geçin... İmkânsız... I-ıh!"

Sami Emekli kayınçosuna iyilik yapmayacaktı da, bana mı yapacaktı? Kayınçosuna hemen iyilik yaptı.

"Tamam, tamam, sen yabancı değilsin, dört yüz olsun mademki! Ev sahibi ahbabım olur, derim ona kayınçomu soktuğum için kirayı düşürdüm diye... Bi'şi demez bana!"

İlyas Sayli, işte bu iyiliğin karşısında direnemezdi artık! Gözlerindeki yaşları salıvererek, "sen peygamber gibi adam değilsin, gerçekten de peygambersin enište!"

"Estağfurullah! Öyle deme, günah olur, sonra! Sonra... Küçük bir ayrıntı var kayınço!"

"Ne kadar küçük?"

"Dört bin sekiz yüz liracık kadar! Ev sahibi, bir senelik kirayı peşin istedi de..."

"E, olur... Krediyi ev için çekiyordum zaten!"

*

İlyas Sayli, evi önünde küçük kuzuyla sohbet etmekteydi.

"Enişttem, Ayşe'nin benimle evlenmeyi kabul etmediğini söyledi. Sen söyle Allah aşkına kuzucuk! Beni ne yapsın bu üç kuruş maaşla? Değil mi?"

Balkonda oturmakta olan Ayşe onun kuzuyla yaptığı bu sohbeti dinlemeye başladı.

İlyas Sayli, kimsenin görmediğini ve işitmediğini sanarak konuşmayı sürdürüyordu.

"Şimdi, çıksam karşısına, desem ki, seni seviyorum... Diyemem ya, desem ki, benimle evlenir misin?"

Diyemem yaYok ki bende o yürek!? Haydi diyelim söyledim. Haydi diyelim, o da kabul etti. Etmez ya, etti diyelim... Neden kabul eder? Elezer yengesinin zulümlerinden kaçmak için eder. Çaresiz olduğu için eder... Değil mi? Yok... Yok... Bunlar için bile etmez. Kendimi kandırmamalıyım... O kadar güzel, o kadar iyi yürekli bir kız, benim gibi bir çirkini ne etsin, değil mi kuzucuk? O daha iyi, daha yakışıklı, daha zengin kismetlere layık, ne yapsın beni, değil mi?"

O anda hemen arkasında Ayşe'nin sesi duyuldu. "İlyas!"

Daha iki, üç dakika önce balkondayken buraya -bu öykünün yazarına bile görünmeden- nasıl gelmişti, hayret!

Sese doğru dönen İlyas, "Ha? Sen burada mıydın?" diyerek şaşırıldığını belli etti. Bu gereksiz bir soruydu, çünkü orada olduğu görülüyordu zaten!

Ayşe, onun bu aptalca sorusu yüzünden, onun bir aptal olduğunu düşünse de, evlendiklerinde aptal bir adamı idare etmek, akıllı bir adamı idare etmekten daha kolay olacağına karar vererek, gidip yamacına oturdu ve "Benimle evlenir misin İlyas?" diye sordu. Öyle ya, bu soruyu İlyas'ın sormasını bekleseydi bir

kız kurusu olarak yaşlanıp gidecekti. "Çaresizlikten, Elezer yengemin zulmünden filan değil, senden hoşlandığım için evlenmek istiyorum seninle... İnan ki! İstersen Sami dayımın ve Elezer yengemin başı üstüne yemin edeyim."

İlyas Sayli, bu soruya cevap veremedi; sadece, Ayşe'nin boynuna sarılıp ağladı. Bu hareketi aslında sözlü bir evetten daha anlaşılır bir evet demektir.

İlyas Sayli'nin her zamanki davetsiz misafiri, paranın kokusunu alır almaz ziyarete gelmişti. Aralarındaki konuşmaya kulak verdik mi, olup biteni anlatır:

"İki yüz lira masraflara kestiler, kaldı dokuz bin sekiz yüz. Şu beş bin başlık parası. Şu dört bin sekiz yüz lira da evin bir yıllık kirası. Kredi tam sana borcuma denk geldi enişte; artık nikâh masraflarını da sen görüverirsin, değil mi?"

"Yok kayınço! Nerde bende para? Allah seni inandırırın, meteliğe kurşun atıyorum... Maaşına denk getiririz nikâh gününü, olur biter!"

"Başlık parası beş bin, ev kirası dört bin sekiz yüz lira, Salon parası beş yüz, yüz kişilik yemek iki bin beş yüz, evlenme öncesindeki kıyafet ve takı giderleri üç bin, bir haftalık balayı bin beş yüz, fotoğrafçı üç yüz, ıvır zıvır iki yüz, yatak odası dolap, komodin, büfe, tabure, sandalye, yemek masası, televizyon, buzdolabı, fırın, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, fritöz, su ve elektrik tesisatı, perde, perdeyle uyumlu halı, salon koltuk takımı, çift bazalı yatak, yatak başlığı, ecza dolabı, pimapen, laminant parke veya mineflo döşeme, beş artı bir ses sistemi, devede pılayer, ayaklı lamba, devede rafı, kumanda koyacağı, domates soyacağı, porselen yemek takımı, bardak takımı, kahvaltılık, amerikan servis, kirli çamaşır sepeti, telefon, kapı-kilit, kablo toparlayıcı, çamaşır asma kiti, perde sıkıştıracağı, hede hödü tutacağı, tefal mutfak robotu, boş süpürge, fakir halı yıkama makinesi, arzum mikser, elmayı dörde bölücü aparat, diş bakım seti, tıraş seti, deniz kabuğu yüzeyi şekline bezenmiş klozet kapağı, aidat makbuzu, askılık, terlik, banyo terliği, bornoz, jaluzi, su ısıtıcı, vidalama seti, darbeli matkap, dübel ve bunun gibi gerekli eşyalarla ev düzme sekiz bin, yani bu uzun hesabın özeti enişte, senin yeğeni düzmek bana toplam yirmi altı bin liraya mal olacak... Birden moralim bozuldu be yahu! Yok enişte, yok! Ben en iyisi mi senin yeğeni değil de, gidip kendimi düzdüreyim... Ver benim paralarımı!"

"Dur! Ne yapıyorsun kayınço? Kafayı mı sıyırdın sen evladım? Gidip başkalarına düzdürmene gerek yok kendini, ben güzel güzel düzüyorum seni, merak etme sen! Hem nereden çıkartıyorsun bu saçmalıkları, yemekmiş, eşyaymış...?"

"Bilgisayardan... Gogula evlilik masrafları, diye sor, sana sıralayıversin hepsini..."

"Hay senin goguluna! Ulan geri zekâlı, Ayvalık'ta akraban, hısımin mı var senin de yüz kişilik salon, yemek filan hesaplıyorsun? Bir ablan var, bir de ben; bizi de bir çorbacıya götürdün mü al sana yemekli düğün..."

"Öğle deme enişte! Dairenden arkadaşlarım var en az yirmi kelle, yirmi kelle de eşleri, eder kırk kelle; e bir de çocukları filan..."

"İstersen bir de Ayvalık'a gelen Yunan alışverişçileri davet et! Ulan oğlum, başlarım senin dairendeki memurlarına! Onlarla çalışmaya başladığın daha kaç gün oldu şunun şurasında? Ne işleri var senin nikâhında? Hem sana hazır dayalı döşeli ev tuttuk ya, bir sürü ev eşyası listesi de ne oluyor? Onlar sonraki şeyler... Taksit taksit tamamlarsın onları. Nikâh dairesine başvuru masrafları, bir saatliğine

gelinlik kiralayıp bir kuaförde saçını başını yaptırıp üç beş fotoğraf da çektirdin mi, tamam. Yeter ki, aybaşına denk getirelim nikâh gününü, senin maaş evlenmene yeter de artar bile! Akşama ablanı alır bana kızı istemeye gelirsin. Hadi, lokum paran da benden olsun; al şu onluğunu da, git bir kutu lokum yaptırıp gel! Kız istemeye elin boş gelirsen ayıp olur... Bu kıyakçılığımı da unutma!"

"Sağol enişte! Allah..."

"Dur! Sakın, Allah tuttuğun her şeyi altın etsin, deme gene!"

"Niye ki?"

"Ulan oğlum manyak mısın sen? Çişimi ederken tuttuğum şey de altın olursa ne halt ederim ben bir daha? Her çişimi diyaliz makinesine mi ettireceksin bana? Ezan vakti geliyor. Hadi, ben camiye geç kalmayayım..."

*

Akşamki kız isteme töreni pek bir monoton geçmişti. Kurguladıkları törende Sami Emekli ile Ayşe kız evi olmuş, Elezer Hanım ile İlyas da kızı istemeye gelmişlerdi. Kendi aralarında tertipledikleri bu eğlenceden sonra İlyas Sayli'nin incik boncukçudan aldığı altın suyuna bandırılmış nişan yüzükleri de takılmıştı. Sami Emekli, elbette ki bu uydur kaydır nişan merasimi yüzünden namaz vaktini kaçıramazdı! Namaz vaktini kaçırmak kadar pahalıya mal olacak bir şey daha olabilir miydi? "Ben namazımı kılıp da geleyim. O arada siz lokum yiyin. Hadi, hayırlı olsun gençler! Allah tamamına erdirir inşallah!" diyerek içi makbuz dolu James Bond çantasını kaptığı gibi camiye koşturdu. Onun varlığı da, yokluğu da yok hükmündeydi. "Bak, Allah garibin yuvasını kuruverdi. Ayşe ile evleneceksiniz nihayet?" Elezer ablası, kardeşi tohuma kaçmayacağı için ne kadar çok sevinsede dönme dolabından mahrum kalacağı için kara kara düşünmeden de edemiyordu. "Kara kara düşünmeden edemiyorum. Sayende evin üstümdeki yükü hafifleyiveriyordu kız Ayşe, sen gidince bu koca evin işleriyle nasıl başa çıkacağım ben?" diyerek hayıflandı.

Ayşe hiç kıyabilir miydi yengeciğine? "Ben hiç kıyabilir miyim sana yengeciğim? Evimiz hemen iki sokak ötede, her gün koşar gelirim ben yine," dedi.

İlyas Sayli, ajitasyon yapmak uğruna, "zaten parasızlık yüzünden bir seneden önce evlenemeyiz biz," şeklinde bir cümle kurdu. "Beş parası olmayan adamın evlenmeye hakkı yok ama ve lakin bu bekârlık da canıma tak etti!"

Ayşe, "ah, ah! Benim de, benimde," diye iç geçirdi.

Elezer abla gençlerin bu kuduruk haline çözüm üretmeye and içti. "Sizin başınızı ben bağlayıvereceğim. Bunun için namusum ve şerefim üzerine and içerim," diyerek yatak odasına gitti. Az sonra döndüğünde, elinde birkaç deste banknot vardı. Onları kardeşi İlyas'a teslim etti. "Burada bir kaç deste halinde banknot var kardeşim. DİE'nin TÜFE hesaplanmasında kullandığı dört yüz on kalem malı satın almam için eniştenin verdiği paralardan tırtıklayarak biriktirdim bu on bin lirayı. Al, gönül rahatlığıyla harca ve bir an önce bu kudurukluktan Ayşe'yi de, kendini de kurtar!"

İlyas Sayli, onun bu jestinden dolayı çok duygulandı. Bunu, "Senin bu jestinden dolayı çok duygulandım ablacığım," diyerek belli etti. "Allah razı olsun! Allah tuttuğun her şeyi altın etsin inşallah!"

"İnşallah kardeşim, inşallah! Özellikle de eniştenin vücudundan tuttuğum şeyleri..."

Parayı bulan İlyas ve Ayşe, aynı hafta içinde nikâh muameleleri de bitince, nikâh memurunun önüne

oturup evlendiler.

Evet! Evet! Nihayet olmuştu bu evlilik... Bu öykünün yazarı olarak bendeniz, genç çifte ömür boyu mutluluklar dilerim. Siz saygıdeğer okurlarım da bir âlicenaplık ederek tıpkı benim gibi, genç çifte ömürleri boyunca mutluluklar dilerseniz, bunu aşağıdaki yorum bölmesine yazarak belirtiniz lütfen... Nikâh merasiminden hemen sonra, fedakâr enişte Sami Emekli onları, onlar için buluverdiği evlerine soktu. "E, evlendiniz artık, bu gece kendi evinize taşının! İşte koskoca ev! Güle güle oturun! Tamam mı?" Sağ ol eniştem, Allah senden razı olsun! Allah, tuttuğun her...". Sami Emekli, korkuyla atıldı. "Vücudunun dışında kayınço...!" İlyas Saylı, duasını düzelterek tamamladı. "Vücudunun dışında tuttuğun her şey altın olsun! "Amin!"

*

Altı ay sonra:

Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, bir elinde muhterem eşi, Nurten Koş hanımefendinin eli, diğer elinde uzun, zarif bacakları, ince, uzun beli ve iri kanlı dişleri birer süngü ve kasaturayı andıran devasa bir dobermanın kayışı bulunduğu halde arabalarından inip evlerine yöneldi. Kapıya ulaştığı an Nurten Koş hanımefendinin elini geçici bir süre için bırakarak, boşa çıkarttığı o eliyle cebinden anahtarlığı çıkartıp evin kapısını açtı. Hiçbir zaman unutmamak gerekir ki, Allah gümüş kapıyı kaparsa altın kapıyı açar ve altın anahtar her kapıyı açar. Ayrıca, borçtan korkan kapısını büyük açmaz. Yine, deveci ile görüşen kapısını yüksek açmalı. Evet, bu atasözlerinin olayımızla bir ilişkisi yok; sadece öykünün yazarı tarafından, öykünün okurları onun ne kadar kültürlü bir adam olduğunu öğrensinler diye yazıldılar. Açtığı kapıdan Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, Nurten Koş hanımefendi ve doberman iti birlikte girmeye kalkışınca kapı aralığında sıkışıp debelenmeye başladılar. Doberman dudaklarını gererek dişlerini gösterdikten sonra bir adet "hır!" sesi çıkarttığı anda önce Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, sonra da Nurten Koş hanımefendi birer adım gerileyip doberman itine yol verdiler. Daha sonra, kendileri de girerek üstlerindeki kıyafetleri çıkartıp pijamalarını giyinmek üzere yatak odasına daldılar. Fakat, o ne! Onlara ait olması gereken yatakta, gece uyumadan önce çırılçıplak sevişen, seviştikten sonra öyle çırılçıplak uyuya kalan, uyku halindeyken de üstlerindeki battaniyeyi tepikledikleri için, şu anda anadan üryan, sere serpe yatmakta olan çok çirkin bir adam ve çok güzel bir kadın yatmaktaydı. Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, bu manzara karşısında çok sinirlense de susmayı başararak yataktaki çıplak kadını röntgenlemeye başladı. Nurten Koş hanımefendi onun bu donmuş gibi hareketsiz haline bir anlam veremedi.

"Kamil, ne duruyorsun? Sinirlenerek, kalkın ulan yatağımızdan, diye bağırsana!"

Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, bu ikaz üzerine mecbur kaldı bağırmaya:

"Kalkın ulan yatağımızdan!"

Zavallı İlyas ve Ayşe, bu çığlık üzerine korkuyla yataktan fırlayıp üryan hallerini çarşaf, nevrşim ve battaniye gibi şeylerle kamufle etmeye çalışarak, karşı atağa geçtiler.

"Namahremimizde ne işiniz var ulan sizin!"

Onların bağıışmasından rahatsız olan doberman iti içeriye girdi; baktı insanlar kendi aralarında bağıışıyorlar, ne halleri varsa görsünler, diye düşünerek gitti.

Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, "asıl sizin bizim evimizde ne işiniz var?"

"Biz bu evi kiraladık."

"Benim evimi kimden kiraladınız ulan?"

"Eniştemden..."

"Kimmiş senin enişten?"

"Yahu sen buranın anahtarını Sami Emekli'ye verip, bir seneliğine kiraya ver demedin mi?"

"Ben Sami'ye mi demişim?"

"He ya! Üstelik bir senelik kira tutarını da peşin istemişin!"

"Ben?"

"Sen!"

"Ulan Sami!" diyerek evden fırladığı gibi Sami Emekli'nin kapısında soluğu alan Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, onun kapısını tekmeleyerek çalmaya başladı. "Ulan Sami! Ulan Sami, aç kapıyı!" Kapıyı açıp da ağzından köpükler saçarak üstüne saldıran Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu ile karşılaşınca Sami Emekli, kadim dostunun bu ani dönüşüne çok şaşırdı. "Vay Kamilciğim, sen nereden çıktın böyle? Bir sene sonra bekliyorduk seni. İnsan dönüyorum diye bir telefon etmez mi yahu! Karşılamaya gelirdik seni!"

Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, kendisine sarılıp yanaklarından öpmeye çalışan kadim dstunu üstünden itekleyerek, "çek o pis ağzını yanaklarımdan!" diye bağırdı.

"Ne oldu? Niye erken döndün Kamilciğim, kızın kovdu mu? Niye geldin?"

Kamil Oğuz Mangırcıklioğlu, "Kes laf kalabalığını ulan! Bu ihanetinden sonra arkadaşım filan değilsin artık! Gözüm görmesin bir daha seni!" diye söylenerek uzaklaştı, gitti.

Sami Emekli, onun arkasından, "ama Kamilciğim, bu kadcarcık şey için küsüşür mü insan? Çok ayıp," diye söylendi.